

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 004229 11 Uvp
Banja Luka, 16.5.2012. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Zlatka Kulenovića kao predsjednika vijeća, te Smiljane Mrše i Stake Gojković kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi E. D. iz P., kojeg zastupa punomoćnik S. L., advokat iz P., ul. ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 13.03/345-765/09 od 19.5.2010. godine tuženog Ministarstva ... RS, u predmetu izdavanja saglasnosti za lokaciju izgrađenog stambenog objekta, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 004229 10 U od 19.4.2011. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.5.2012. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija kao neosnovan.
Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom uvažanjem tužbe poništen je uvodno označeni akt tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja JP P. RS broj 03-345-5728/08 od 09.3.2010. godine, kojim je odbijen zahtjev tužioca za izdavanje saglasnosti za lokaciju izgrađenog stambenog objekta, (legalizaciju), sa priključkom na magistralni put M-4, dionica P-.K. ukm. 8+330 sa lijeve strane (lokalitet-naselje K., zaštitni pojas magistralnog puta), na parceli označenoj sa k.č. br. ... i ... k.o. K., Opština P.

Obrazloženje pobijane presude je zasnovano na sljedećim razlozima: da je članom 48. stav 1. tačka 4. Zakona o javnim putevima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 3/04 – 5/10), propisano da se u zaštitnom pojasu magistralnog puta koji iznosi 20 m, ne mogu da grade zgrade, postavljaju postrojenja, uređaji i grade drugi objekti; da je P. a.d. B. L. kao ovlašćena organizacija dala mišljenje da se za izvedeni stambeni objekat može izdati urbanistička saglasnost za legalizaciju s obzirom da je prema planskoj dokumentaciji na tom lokalitetu predviđena izgradnja stambenog objekta; da je P. p. a.d. P. izvršilo mjerenje udaljenosti predmetnog stambenog objekta i utvrdila da je on udaljem 18 m od spoljne ivice putnog pojasa; da tužilac nije bio prisutan tom mjerenju, pa kod činjenice da tužilac osporava utvrđeno činjenično stanje, a iz priloženog stručnog mišljenja ovlašćene organizacije P. a.d. B. L. proizlazi da je moguća legalizacija izgrađenog stambenog objekta, da je bilo potrebno provesti odgovarajući postupak i izvršiti odgovarajuća mjerenja uz angažovanje vještaka geometra, te na nesumnjiv način utvrditi odlučne činjenice za donošenje pravilnog i

zakonitog rješenja, a takođe utvrditi da li na tom području ima još izgrađenih stambenih objekata, te da li je njihova lokacija na udaljenosti propisanoj članom 48. stav 1. tačka 4. Zakonom o javnim putevima.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tuženi osporava njenu zakonitost zbog pogrešne primjene zakona. Navodi da sud citira relevantnu odredbu člana 48. stav 1. tačka 4. Zakona o javnim putevima, a potom daje jaču pravnu snagu mišljenju ovlašćene organizacije, iako su odredbe navedenog zakona imperativnog karaktera a mišljenje da nema obavezujući karakter. Dodaje da nije osnovano pozivanje suda na odredbu člana 48. stav 1. tačka 4. Zakona o javnim putevima, da bi ipak dao uputu da je u ponovnom postupku uz učešće tužioca, potrebno saslušati predstavnika ovlašćene organizacije, odnosno izvršiti ponovno mjerenje uz angažovanje vještaka geometra. U uputama datim u obrazloženju presude dalje je, kako dodaje, neosnovano navedeno da je potrebno utvrditi da li na tom području ima još izgrađenih stambenih objekata, te da li je njihova lokacija na udaljenosti propisanoj Zakonom o javnim putevima, iako je predmet ovog postupka objekat tužioca i činjenice koje se na njega odnose a ne drugi objekti. Predložio je da se pobijana presuda ukine ili preinači.

U odgovoru na zahtjev tužilac je istakao da on, a ni i njegov punomoćnik nisu bili upoznati sa činjenicom da su ovlaštena lica P. p. a.d. P. izvršili mjerenje, jer da oni nisu bili pozvani prilikom ovog mjerenja čime je učinjena povreda pravila postupka iz odredaba članova 8., 123. i 131. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i broj 63/11 - u daljem tekstu: ZUS). Dodaje da se činjenica da na ovoj lokaciji ima još izgrađenih stambenih objekata ne može zanemariti, jer bez obzira što je predmet postupka objekat tužioca, da se radi o naselju K. lociranog uz magistralni put P.-B. L., na kojem su izgrađeni i drugi stambeni objekti. Predložio je da se zahtjev odbije kao neosnovan, te da mu se nadoknade troškovi za sastav odgovora na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Odredbom člana 25. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o javnim putevima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 73/08), je određeno da se u članu 49. stav 1. briše a dodaju novi st. 1., 2. i 3. te da dotadašnji stav 2. postaje stav 4. Stavom 1. i 3. tog člana propisano je da odobrenje za izgradnju objekata koji služe saobraćaju u zaštitnom pojasu javnih puteva, izdaje ministarstvo nadležno za prostorno uređenje i građevinarstvo, uz prethodno pribavljenu saglasnost javnog preduzeća, odnosno organa kojem je povjereno upravljanje javnim putevima, u kom slučaju se donosi rješenje u upravnom postupku, protiv kojeg je dozvoljena žalba Ministarstvu Stavom 4. je propisano da se zatečeno stanje građevina u zaštitnom putnom pojasu privremeno zadržava do privođenja trajnoj namjeni u skladu sa prostorno-planskom dokumentacijom puta.

U provedenom upravnom postupku je utvrđeno da je tužilac kao investitor izgradio stambeni porodični objekat koji se nalazi uz magistralni put M-4 B. L.-P., dionica P.-K., za koji nije posjedovao odobrenje za izgradnju. Iz odredbe stava 1.

člana 49. Zakona o javnim putevima ne proizlazi da se u upravnom postupku donosi rješenje o davanju saglasnosti za izgradnju stambenog objekta, već samo za objekte koji služe saobraćaju u zaštitnom pojasu javnih puteva za koje odobranje izdaje Ministarstvo nadležno za prostorno uređenje i građevinarstvo. Nesumnjivo je da stambeni objekat tužioca ne služi saobraćaju već za zadovoljenje njegovih stambenih potreba u kom slučaju nije potrebna saglasnost javnog preduzeća iz stava 1. člana 49. Zakona o javnim putevima, u formi rješenja donijetog u upravnom postupku.

S obzirom na navedeno, tuženi organ nije bio nadležan da odlučuje po žalbi protiv rješenja JP P. RS, odnosno ni to preduzeće nije bilo nadležno da u upravnom postupku donosi rješenje prilikom davanja, ili kao u konkretnom slučaju odbijanju davanja saglasnosti za legalizaciju stambenog objekta tužioca. Takva posebna saglasnost jeste potrebna ali u postupku izdavanja urbanističke saglasnosti za legalizaciju izvedenog stambenog objekta, u skladu sa odredbom stava 1. alineja v. člana 71. u vezi sa odredbama člana 92. stav 3. i 155. stav 1. i 2. Zakona o uređenju prostora-prečišćen tekst („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 84/92-53/07), važećeg u vrijeme donošenja prvostepenog i upravnog akta. U tom smislu je pravilna odluka nižestepenog suda iz izreke pobijane presude da se tužba uvažava i osporeni akt poništava ali ne iz razloga sadržanih u njenom obrazloženju već iz razloga sadržanih u obrazloženju ove presude a propisanih odredbom člana 10. tačka 3. ZUS.

Iz iznijetih razloga, cijeneći da je pobijanom presudom pravilno u procesno pravnom smislu tužba uvažena i osporeni akt poništen, ovaj Vrhovni sud nalazi da nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS-a za njeno ukidanje, pa se zahtjev tuženog za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

Odluka o odbijanju zahtjeva tužioca za naknadu troškova postupka za sastav odgovora na zahtjev se zasniva na odredbi člana 387. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07 i 49/09), u vezi sa odredbom člana 48. ZUS, s obzirom da davanje odgovora na zahtjev nije obavezna radnja u upravnom sporu pa se ni naknada troškova za taj podnesak ne može smatrati opravdanom.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Zlatko Kulenović

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić